

til, at man har givet denne eller hin Bevilling. Man kan meget vel tænke sig den Mulighed, at en Bevilling er blevet indført paa Finanslovsforslaget paa en Tid, hvor det var udmærket vel motiveret, medens den paa det nuværende Tidspunkt ikke var slet saa vel motiveret. Saaledes f. Eks. Bevillinger til Forsøg, som oprindeligt meget vel kunde paakræve Støtte af Staten, medens det nu maatte siges, at man var kommet ud over Forsøgsstadiet, og at derfor en saadan Bevilling kunde bortfalde eller anvendes paa anden Maade. Saa meget er vist, at har man vanskeligt ved at finde Motiveringen for Bevillingerne, er det ogsaa temmelig vanskeligt at rette noget saadant. Jeg henstiller til Administrationen, at der i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget i en Parentes indføres en Bemærkning om, hvornaar denne Bevilling første Gang er optaget.

Der er en anden Ting, jeg gerne vil omtale i Sammenhæng hermed. Det er et lille Spørgsmaal, jeg er stødt paa i min Egenskab af Statsrevisor; ogsaa de smaa Spørgsmaal har jo deres Betydning. Spørgsmaal om Rejseudgifter, Diæter og lignende har vi ikke mindst i disse dyre Tider haft Anledning til at behandle i Finansudvalget, og der er et Spørgsmaal angaaende Rejseudgifter, som det forekommer mig burde behandles lidt anderledes, end det ofte bliver af Folk, der faar Rejseudgifter godtgjort. Naar Staten godtgør Rejseudgifter til Embedsmænd eller andre, der er ude i Hverv paa Statens Vegne, mener jeg, at det vilde være rigtigt, om vedkommende havde den Opfattelse, at han bør benytte Statens Befordringsmidler, hvor han er i Stand til at gøre det. Som man vil erindre, har Ordføreren for Statsrevisorernes Betænkning ved foregaaende Behandlinger af denne Betænkning omtalt noget, der tangerer dette Forhold. Vi har haft Embedsmænd, der har været ude at rejse paa Statskassens Regning, og som i høj Grad har benyttet andre Befordringsmidler end Statens. Da man endnu kunde faa Benzin, har man f. Eks. benyttet Automobile. Fra Statsrevisionens Side har vi gjort Indvendinger herimod. Naar der mellem Hobro og Aalborg var en Statsbane, mente vi, det var rimeligere at benytte det Befordringsmiddel end at leje et Automobil til at køre fra Hobro til Aalborg i. Der er Folk, der holder meget af at benytte Motorcykler, og som kører lange, lange Ture paa 100—150—200 km og saa skriver deres Regning til vedkommende Admini-

stration paa Rejseudgifter, idet de beregner saa og saa meget pr. km. Men noget saadant kan man efter min Mening ikke gøre. Meningen maa være den, at overalt, hvor Embedsmænd, der faar Rejseudgifter godtgjort, kan benytte Statens Rejsemidler, skal de benytte dem af den Grund, at det saa gaar nogenlunde lige op. Har en Mand løst en Jernbanebillet og betalt den af sin egen Lomme, faar han Pengene igen af Staten, men de er gaaet ind i Statsbanernes Kasse. Naar en Mand benytter andre Rejsemidler, bliver det derimod en Udgift for Staten, som Statskassen ikke faar igen. Der er jo Steder, hvor man ikke saa let kan komme hen uden at benytte andre Rejsemidler; det er en Sag for sig. Men alle de, der faar Rejseudgifter godtgjort, fordi de rejser i Statens Ærinde, bør benytte de Rejsemidler, Staten har, hvor dette er muligt. Jeg føler mig overbevist om, at der vilde kunne spares adskillige Penge, naar man holdt sig dette nogenlunde efterretteligt.

En Udtalelse af det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) giver mig Anledning til at fremsætte nogle faa Betragtninger. Mange Mennesker mener jo, at i store Tider som dem, vi lever i, vokser der nye og store Tanker frem, som man ikke har kendt før. Det er muligt. Jeg synes, det meste af det, der kommer frem i Krigens Tid, er af det onde. Men noget godt og noget stort kommer der vel ogsaa frem. Tanken om et inderligere Samarbejde mellem de skandinaviske Lande har vokset sig særlig stærk i Krigstiden, og den maa de nordiske Lande være glade for. Men der kommer, som sagt, ogsaa meget slet frem. Ogsaa i de neutrale Lande kommer der noget frem, som ikke er af det gode. Vi har set her i Danmark en Bestræbelse for at skrabe til sig, som man aldrig har kendt før her i Landet, og det er en Bestræbelse, der er udbredt i de videste Kredse. Jeg taler ikke her om Assessor Thorups Plejebørn, om jeg maa kalde dem saa. Jeg tænker ikke paa dem, der skraber til sig i direkte Strid med Lovene og Forordningerne, og som kan blive straffet derfor, men paa dem, der paa en tilsyneladende ganske lovlig Maade sætter sig for at skrabe til sig alt det, de paa nogen Maade kan overkomme. Det er grimt, naar man ser dette ude omkring drevet af Privatpersoner. Men det er hæsligere, naar man ser det sat i System inde i Rigsdagen, naar man ser det sat i System